

Poppodium Mezz

Poppodium Mezz: Trendsettend theater Breda is als popstad op de kaart gezet. Het eigenzinnige theater Poppodium te Breda wordt door zijn vorm nu al de 'pinda' genoemd. Het interieur kenmerkt zich door een sober kleur en materiaalgebruik. De Bolidtop vloeren zijn antracietkleurig en de gekromde volumes zijn wit gestuct. De wanden zilvergrijs..

Eric van Egeraat staat bekend om zijn provocerende architectuur waarin tegenstellingen subtiel worden uitgebuit. Het poppodium bestaat uit een monumentaal bakstenen gebouw waartegen een spectaculaire blob is geschoven. Dit organische volume is volledig ontwikkeld om de historische context te vervreemden. Constructie en detaillering staan in dienst van dit gewenste effect.

Popmuziek is uitgegroeid tot een professionele bedrijfstak en vormt een belangrijk onderdeel van onze hedendaagse cultuur. Toch is de liefhebber van goede dance- en popmuziek nog steeds aangewezen op enkele belangrijke podia in de Randstad of op kleine zaaltjes in verlaten oude panden in de regio. In Breda opende op 19 oktober het uitverkochte poppodium Mezz officieel zijn deuren voor het publiek. Daaraan ging een moeizaam besluitvormingsproces van jaren aan vooraf. Dat had natuurlijk te maken met geld, maar ook met de ontwikkeling van een visie waaraan de nieuwbouw van een poppodium moest voldoen. In 1996 presenteerde Erick van Egeraat zijn eigenzinnige ontwerp, dat meer is dan een organische blob die tegen een historisch pand aanleunt. Het is een trendsettend podium dat met zijn extraverte vorm niet alleen Breda als popstad op de kaart zet, maar waarin ook een aantal programmatische eisen slim is opgelost.

Het interieur kenmerkt zich door een sober kleur- en materiaalgebruik. Die gietvloeren van Bolidt (toevoeging redactie) zijn antracietkleurig en de gekromde volumes in het interieur zijn wit gestuct of betimmerd met buigzame stroken Meranti-hout. Verder zijn enkele wanden zilvergrijs gelakt en is het café deels betimmerd met padoek panelen. Erick van Egeraat streeft naar een combineren en tegelijk opheffen van tegenstellingen. Hij verwijst daarbij naar een barokke architectuur die hij niet om zijn vormtaal waardeert, maar om zijn complexe gelaagdheid. Disharmonie en asymmetrie hebben bij hem geen negatieve connotatie. Het gaat hem om het opwekken van emoties. Dat is vooral merkbaar in het interieur. Erick van Egeraat speelt een subtiel spel met de verschillende gebruikersgroepen, die het interieur allen op een eigen manier zullen ervaren. De haast serene ruimte met wit gestucte wanden tussen de buitenschil en de organische popzaal is uitsluitend toegankelijk voor het personeel en de artiesten. In de punt van de blob bevinden zich de artiestenvertrekken.

- Bron 'De Architect', november 2002

